

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Policejní sportovní klub Přerov z.s.
sídlem U Výstaviště 18, Přerov

proti

žalovanému

Generální inspekce bezpečnostních sborů
sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. května 2018, č. j. GI-1340-4/ČJ-2018-840113-IF

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. května 2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů, kanceláře ředitele, ze dne 4. 4. 2018, č. j. GI-1340-3/ČJ-2018-840113-IF, jímž byla odmítnuta žádost žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o zaslání provozního řádu areálu budovy, v jejíchž prostorách sídlí GIBS v Olomouci, Třída míru 273/99 a sdělení kdy a kým byl vydán.
2. Ředitelka Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále také jen „GIBS“) se ztotožnila se závěrem povinného subjektu, tedy že provozní řád areálu GIBS v Olomouci je vnitřním předpisem, který upravuje vnitřní záležitosti povinného subjektu a jeho pracovníků, a nadto upravuje též opatření týkající se zabezpečení areálu GIBS; omezení práva na informace podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím je proto legitimní.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítal, že žalovaná v prvoinstančním rozhodnutí odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, žádnou konkrétní však neuvádí. Přitom právě z této judikatury jednoznačně vyplývá, že nelze odmítnout poskytnutí informace, která se týká činnosti povinného subjektu jakožto orgánu veřejné moci navenek, přičemž je nerozhodné, jak je informace označena.
4. Ve svém odvolání žalobce uvedl, že použití ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že vnitřní pokyn nesmí nijak dopadat do práv a právem chráněných zájmů osob, stojících mimo správní úřad. V projednávaném případě však povinný subjekt na základě zmiňovaného interního předpisu ukládá návštěvníkům areálu z řad veřejnosti omezení, o čemž žalovaná musela vědět.
5. Dále žalobce poukázal na to, že v rozhodnutí o odvolání se žalovaná zaměřila pouze na obhajobu neposkytnutí těch údajů z provozního řádu, které žalobce poskytnout nežádal a jejichž odmítnutí nenapadá - tedy těch, která se týkají zabezpečení utajovaných informací a předmětů chráněného zájmu. Již z předchozího styku s žalobcem mohla žalovaná dovodit, že žalobci jde o poskytnutí těch informací z provozního řádu areálu, které dopadají na jeho návštěvníky, přičemž není pochyb o tom, že provozní řád tyto pasáže obsahuje. Tato žádost je zcela jednoznačně formulována v závěru odvolání. Odůvodnění neposkytnutí těchto informací se však žalovaná vůbec nezabývala, nijak se nevypořádala s argumentací žalobce v odvolání a celou ji odbyla krátkým konstatováním, že ji považuje za účelovou, aniž by uvedla, v čem účelovost této argumentace spatřuje.
6. Žalobce dále žalované vytkl, že sice se odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j.: 5 As 28/2007-89, 4 As 20/2007-64 a 1 As 105/2010-73, v nichž je však opakován závěr,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

že ze interní pokyn ve smyslu ust. § 11 odst. písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nelze považovat každý akt, který je takto označen, ale že rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Podle rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 251/2011-38 se o vnitřní pokyn jedná jen tehdy, „*upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob, stojících mimo úřad.*”

7. V žalobě žalobce rovněž uvedl, že ust. § 11 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje jediný případ fakultativního důvodu pro omezení přístupu k informaci. Aktuální judikatura u všech zákonných důvodů neposkytnutí informace požaduje provedení testu proporcionality, tedy správního uvážení, zda je uplatnění důvodu pro omezení přístupu k informacím skutečně nezbytné a zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace, který „převáží“ nad ústavním právem na informace. Tento test proporcionality provedla žalovaná pouze zdánlivě, s tím, že žalobce nevedl a nevede veřejnou diskuzi o problematice GIBS, že není patrné, že by zamýšlel jakoukoliv veřejnou diskuzi na danou problematiku a že také neplní roli tzv. „společenského hlídáčího psa“, kdy mu jde zřejmě o hájení vlastních práv a vlastních zájmů.
8. K tomu žalobce poukázal na to, že právě v posledních měsících je ve veřejném prostoru GIBS velmi intenzivně podrobována kritice pro svou činnost, a to jak ze strany adresátů jejího působení, tak ze strany justice, resp. státního zastupitelství, a rovněž žalobce, na základě veřejně dostupných informací i vlastních zkušeností, není spokojen se stavem, panujícím v GIBS, čehož si musí být vědoma i žalovaná, vůči které činil stížnostní podání, vyhodnocená jako částečně důvodná.
9. Pokud žalovaná odkazovala na spisy jí vedené (GI-5246/ČJ-2017-840113-IF, GI-5245/ČJ-2017-840113-IF, GI-470/ČJ-2018-840113-IF, GI-1341/ČJ-2018-840113-IF), žalobce tuto argumentaci odmítl s tím, že v označených věcech žádosti o poskytnutí informací vydala GIBS vydala individuální správní akty, ve kterých neposkytnutí informací odůvodnila zcela jinak, než z důvodu osobního zájmu na uspokojení zvědavosti žalobce.
10. Žalobce uzavřel s tím, že nezpřístupnění požadované informace odporuje nejen zákonu o svobodném přístupu k informacím, ale odporuje i zdravému rozumu. Nejen u státních orgánů, ale i u soukromých subjektů je naprosto běžně návštěvníkům zpřístupněn provozní řád, který informuje, jaká jsou v budovách omezení a jak se mají chovat. Součástí těchto provozních řádů jsou zpravidla i instrukce, jak postupovat při mimořádných událostech (zejména při požárech), a je žádoucí, aby se s nimi každý návštěvník areálu seznámil. Nalézt u těchto předpisů „převažující veřejný zájem“ na jejich nezveřejnění, podle názoru žalobce, nelze.
11. Žalobce proto navrhl, aby soud jednak zrušil rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. 5. 2018, dále aby zrušil rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 4. 4. 2018 o odmítnutí žádosti o informace, a jednak aby Generální inspekci bezpečnostních sborů nařídil poskytnout všechny části provozního řádu areálu budovy, v jejichž prostorách sídlí GIBS v Olomouci, Třída Míru č. 273/99, které mohou dopadat na jeho návštěvníky.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla žalobní námitky a uvedla, že požadovaný interní akt je závazný pouze pro samotný povinný subjekt, resp. pro osoby a subjekty jemu podřízené. Provozní řád stanoví režimová opatření v konkrétním areálu GIBS, jejichž účelem je zabezpečit ohraničený prostor v objektu, ve kterém se zpracovávají a ukládají

utajované informace a ostatní předměty chráněného zájmu, kterými jsou např. zbraně, munice, archiválie, operativně pátrací prostředky, etc. Je třeba akcentovat, že GIBS nemůže veřejně prezentovat, jaké opatření přijala k zabezpečení svých objektů a jak postupuje, aby zabezpečila své objekty, zejména za situace, kdy vystupuje jako represivní bezpečnostní sbor. Pokud by GIBS zveřejnila provozní řád, byly by tím ohroženy úkoly, které GIBS podle zákona plní.

13. Žalovaná setrvala rovněž na závěru, že nejsou splněny podmínky účelu vyžádání informace k přispění k diskuzi o věcech veřejného zájmu a že žalobce neplní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“, a jde mu zřejmě o hájení vlastních práv a vlastních zájmů.
14. Pokud jde o stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, není v ní obsaženo rozhodnutí, ve kterém by byla uložena povinnost pro ozbrojený bezpečnostní sbor poskytnout provozní řád nebo jiný vnitřní předpis upravující režimová opatření konkrétně specifikovaného areálu budovy nebo pracoviště.
15. Dále žalovaná odmítla žalobní námitku, v níž žalobce namítal, že žalovaná mohla dovodit již z předchozího úředního styku s žalobcem vědět, že žalobci jde o poskytnutí těch informací z provozního řádu areálu, které dopadají na jeho návštěvníky, když tato žádost je zcela jednoznačně formulována v závěru odvolání. K tomuto žalobnímu důvodu žalovaná odkázala na žádost o poskytnutí informace, kde je výslovně uvedeno, že žalobce žádá o zaslání „*provozního řádu areálu budovy, v jejichž prostorách sídlí Generální inspekce bezpečnostních sborů v Olomouci, Třída Míru 273/99 a sdělení kdy a kým byl vydán.*“ Ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí tedy žalobce žádal o poskytnutí celého provozního řádu. Až v rámci odvolacího řízení žalobce prvně uvedl, že požaduje poskytnutí informací provozního řádu dopadající na návštěvníky.
16. Pokud se týká testu proporcionality, GIBS přímo do odůvodnění rozhodnutí o odvolání tento test vtělila, aniž by ho za test proporcionality výslovně označila. Případnou konkurenci dvou základních práv realizovaných dvěma zákonnými normami stejné právní síly sledující dva odlišné cíle je na místě vyřešit za použití teorie vážení zájmů, tedy zkoumat podle principu proporcionality, jaké přínosy a jaká negativa s sebou nese ta či ona přednost jednomu za základních práv. Žalovaná shledala, že odepření poskytnutí požadovaných informací (provozního řádu) není nepřiměřeným zásahem do práva na přístup k informacím, jelikož jde o informace obsahující režimová opatření konkrétního areálu. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.
17. Při jednání dne 20. listopadu 2018 soud konstatoval závěrečný návrh žalobce z podané žaloby, vzhledem k tomu, že žalobce se z účasti na jednání omluvil. Pověřený zástupce žalované setrval na vyjádření k žalobě, jakož i na návrhu na zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

18. Z obsahu spisu předloženého žalovanou je zřejmé, že žalobce dne 20. 3. 2018 podal u Generální inspekce bezpečnostních sborů žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterou žádal o zaslání provozního řádu areálu budovy,

v jejichž prostorách sídlí Generální inspekce bezpečnostních sborů v Olomouci, Třída Míru 273/99 a sdělení kdy a kým byl vydán.

19. Generální inspekce bezpečnostních sborů tuto žádost částečně vyřídila dne 4. 4. 2018 částečným poskytnutím informace, když žalobci sdělila, že stávající provozní řád areálu Olomouc, Třída Míru 273/99, byl schválen dne 7. 3. 2017, plk. Mgr. M. Š.
20. Téhož dne vydala GIBS rozhodnutí č. j. GI-1340-3/ČJ-2018-840113-IF, kterým žádost spočívající v zaslání provozního řádu budovy, v jejichž prostorách sídlí Generální inspekce bezpečnostních sborů v Olomouci, Třída Míru 273/99, odmítla s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.
21. V odůvodnění rozhodnutí částečného odmítnutí žádosti GIBS uvedla, že Schválením provozního řádu areálu Olomouc, Třída Míru 273/99 dne 7. 3. 2017, plk. Mgr. M. Š., jakožto ředitelem areálu, dochází ke stanovení režimových opatření v areálu GIBS. Vydáním provozního řádu je realizováno oprávnění řídit činnost příslušníků GIBS a jejich plnění je zachováním povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy zaměstnavatele (nadřízených). Interními instrukcemi dochází ke konkretizaci úkolů a povinností příslušníků GIBS. Zdůraznila, že v areálu jsou stanoveny prostory, ve kterých se vyskytují předměty chráněného zájmu z hlediska ochrany utajovaných informací, věcí zajištěných pro potřeby trestního řízení, zbraní a střeliva a dokumentů, a proto i s ohledem na tyto předměty nelze poskytnout provozní řád. Poskytnutím provozního řádu by byla odkryta interní část organizace GIBS, jež je s ohledem na konkrétní areál konkrétněji vymezena a mohlo by tím být ohroženo samotné plnění zákonných úkolů GIBS.
22. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, s tím, že týká-li se vnitřní pokyny činnosti povinného subjektu jakožto orgánu veřejné moci navenek, nelze je, jakkoli jsou označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí. Zde poukázal na závěry rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 251/2011-38. Vnitřní pokyn tedy nesmí nijak dopadat do práv a právem chráněných zájmů osob, stojících mimo správní úřad. V aktuálním případě jsou návštěvníkům areálu z řad veřejnosti na základě zmiňovaného interního předpisu ze strany povinného subjektu ukládána omezení, proto argument, že vnitřní předpis se vztahuje výlučně k činnosti povinného subjektu, neobstojí. Povinný subjekt prvoinstančním rozhodnutím zneužívá institutu, obsaženého v zákoně o svobodném přístupu k informacím, aby znemožnil žadateli realizovat Listinou základních práv a svobod garantované právo na informace. Žalobce proto žádal, aby povinný subjekt v rámci autoremedury své rozhodnutí zrušil a poskytl všechny části provozního řádu areálu budovy, v jejichž prostorách sídlí GIBS v Olomouci, Třída Míru č. 273/99, které dopadají na jeho návštěvníky.
23. Toto odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. května 2018.
24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
25. Soud především konstatuje, že žalovaná Generální inspekce bezpečnostních sborů jako povinný subjekt postupovala v souladu se zákonem, pokud dospěla k závěru, že žádosti o poskytnutí informace lze vyhovět pouze zčásti, a tedy jednak ve lhůtě podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím poskytla ty informace, které

poskytnout mohla, a jednak v téže lhůtě vydala rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti; po formální stránce tedy postup GIBS vyhovoval zákonu.

26. Pokud jde o zákonnost rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, resp. rozhodnutí o odvolání, uvažil městský soud takto:
27. Mechanismus zákona o svobodném přístupu k informacím podle ust. § 13 a násl. zákona o svobodném přístupu k informacím je aktivován podáním žádosti o poskytnutí informace. Povinný subjekt tedy koná na základě řádně podané žádosti, přičemž obsahem a rozsahem této žádosti je vázán. To znamená, že obsahuje-li žádost povinné náležitosti podle ust. § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, identifikující žadatele, a je-li z ní zřejmé, jaké informace žadatel požaduje (tedy žádost je srozumitelná, je zřejmé, jaká informace je požadována, a je formulována dostatečně konkrétně), povinen vypořádat se s žádostí tak, jak byla podána. Jinak vyjádřeno, předmětem činnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti je právě a pouze to, čeho se v žádosti žadatel domáhá.
28. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce žádal o poskytnutí provozního řádu budovy, v níž sídlí GIBS v Olomouci a o sdělení informace o tom, kdy a kdo tento řád vydal. GIBS jako povinný subjekt respektovala takto vymezený předmět žádosti a uvažila, že informace o tom, kdy a kdo provozní řád vydal, poskytne, ovšem samotný tento předpis žalobci nevydá.
29. Jelikož rozhodnutí o odmítnutí poskytnout provozní řád odůvodnila podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*, bylo nezbytné, aby GIBS v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti vyložila, že předmětný provozní řád je jejím vnitřním pokynem a současně že jsou důvody k jeho nevydání. Oběma těmito požadavkům GIBS vyhověla, když vyložila, že provozní řád schválený dne 7. 3. 2017, stanoví režimová opatření v areálu GIBS, jeho vydáním je realizováno oprávnění řídit činnost příslušníků, a dále uvedla, že v areálu jsou stanoveny prostory, ve kterých se vyskytují předměty chráněného zájmu z hlediska ochrany utajovaných informací, věcí zajištěných pro potřeby trestního řízení, zbraní a střeliva a dokumentů, a proto i s ohledem na tyto předměty nelze poskytnout provozní řád.
30. Městský soud tedy konstatuje, že GIBS jako povinný subjekt se s žádostí žalobce ze dne 20. 3. 2018 vypořádala beze zbytku, a zcela v souladu s jejím předmětem, když některé informace žalobci poskytla, a o odmítnutí dalších vydala rozhodnutí. Zde soud musí konstatovat, že úkolem povinného subjektu podle zákona o svobodném přístupu k informacím není dovozovat rozsah a obsah požadovaných informací, ale je vázán tím, jak jsou v žádosti specifikovány. Je tedy na odpovědnosti žadatele, aby svou žádost formuloval dostatečně jasně, přesně a určitě, tedy aby srozumitelně vyjádřil, jaké konkrétní informace chce.
31. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž vyjádřil názor, že předmětný provozní řád se týká nejen samotné GIBS, a jejích příslušníků, ale i osob, které do areálu GIBS v Olomouci vstupují. Své odvolání uzavřel s tím, že trvá na tom, aby povinný subjekt v režimu autoremedury své rozhodnutí zrušil a poskytl žalobci všechny části provozního řádu, které dopadají na jeho návštěvníky.

32. Zde ovšem nezbyvá než uvést, že takto iniciální žádost formulována nebyla. Naopak, žalobce od počátku žádal zaslání provozního řádu bez dalšího, tedy v úplnosti a bez výjimek, a GIBS jako povinný subjekt právě takto jeho žádost vyřídila. Pokud však bylo záměrem žalobce získat provozní řád budovy, v níž sídlí GIBS v Olomouci, právě a jen v rozsahu těch ustanovení, která se týkají návštěvníků této budovy, pak je třeba konstatovat, že svou iniciální žádost formuloval nesprávně. Tuto nesprávnost ovšem nelze klást k tíži povinnému subjektu, neboť jak vyloženo shora, jeho povinností je vyřídit žádost podle jejího obsahu – a nikoliv podle toho, co snad žadatel zamýšlel, ale v žádosti nevyjádřil.
33. GIBS jako povinný subjekt postupovala po podání odvolání v souladu s ust. § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy spolu se spisovým materiálem je předložila ředitelce GIBS jako nadřízenému orgánu.
34. Nadřízený orgán se ztotožnila se závěrem povinného subjektu o tom, že provozní řád areálu GIBS v Olomouci je vnitřním předpisem, jehož poskytnutí může být odmítnuto podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž důvodem pro aplikaci této normy je skutečnost, že tento vnitřní předpis upravuje režimová opatření v areálu GIBS, v němž jsou stanoveny prostory, ve kterých se vyskytují předměty chráněného zájmu z hlediska ochrany utajovaných informací, věcí zajištěných pro potřeby trestního řízení, zbraní a střeliva a dokumentů. Za tohoto stavu věci nepochybně bylo na místě odepřít žalobci přístup k celému provoznímu řádu, neboť lze souhlasit se žalovanou v tom, že je-li jeho účelem stanovit bezpečnostní opatření, jimiž se zabráňuje, ztěžuje, oznamuje nebo zaznamenává narušení zabezpečení areálu, pak by tomuto účelu odporovalo, pokud by tato opatření byla zveřejňována.
35. V této souvislosti soud odmítl názor žalobce, jenž v žalobě namítal, že předmětný provozní řád se týká i dalších osob, než jen příslušníků GIBS, a že v důsledku toho není pouhým vnitřním pokynem, čehož si je sama žalovaná vědoma.
36. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Ze stávající judikatury Nejvyššího správního soudu nesporně plyne, že za interní pokyn ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nelze považovat každý akt, který správní orgán takto označí, ale rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu (viz rozsudek č. j. 5 As 28/2007-89 ze dne 17. 1. 2008). Je tedy vždy nutno zkoumat a vážit, jakým způsobem a v jaké míře konkrétní pokyn či předpis, označený povinným subjektem za vnitřní, dopadá na subjekty jemu nepodřízené.
37. V projednávané věci má soud za nesporné, že osob, které nejsou v žádném vztahu ke Generální inspekci bezpečnostních sborů, a jmenovitě její součástí umístěné v Olomouci, se předmětný provozní řád nijak netýká, neboť je – jak už z jeho označení plyne – zaměřen *dovnitř* areálu GIBS v Olomouci. Osoby bez vztahu ke GIBS, resp. nacházející se mimo areál GIBS v Olomouci, nejsou tímto předpisem nijak dotčeny a nevyplývají jim z něj žádné povinnosti, ani žádná omezení. Jedinou výjimkou je situace, kdy takové osoby vstupují do tohoto areálu, v důsledku čehož se jich pravidla stanovená provozním řádem začínou týkat, aniž by však ztrácela povahu *vnitřního* pokynu. Jak uvedeno výše, tento provozní řád působí výhradně *dovnitř* areálu GIBS, a osob mimo něj se nijak netýká. Vztahuje-li se na návštěvníky tohoto areálu, pak jen proto, že ti do něj o své vůli vstupují.
38. Městský soud naproti tomu shledal důvodnou námitku vůči závěrům, které žalovaná učinila na základě tzv. testu proporcionality, kdy konstatovala, že žalobce nevedl a nevede

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

veřejnou diskuzi o problematice GIBS, že není patrné, že by zamýšlel jakoukoliv veřejnou diskuzi na danou problematiku a že také neplní roli tzv. „společenského hlídačského psa“, kdy mu jde zřejmě o hájení vlastních práv a vlastních zájmů.

39. Tyto úvahy a závěry žalované soud považuje za nesprávné, a v kontextu projednávané věci za nadbytečné.
40. Soud zde vychází z konstatování, že zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je koncipován na zásadě, že informace, vztahující se k působnosti státních orgánů, územních samosprávných celků a jejich orgánů a veřejných institucí, tyto subjekty zásadně poskytují. Přitom není v zásadě podstatné, k jakým účel konkrétní žadatel určitou informaci žádá, tedy zda ji chce jen pro uplatnění svých zájmů, nebo ji chce zveřejnit anebo zda se jí domáhá z pouhé zvědavosti. Zákon o svobodném přístupu k informacím žádnou motivaci žadatele nijak neupravuje, a proto ani nestanovil povinnému subjektu pravomoc takovou motivaci zkoumat a hodnotit. Jedinou výjimku koncipovala judikatura pro ty situace, pokud by poskytnutím informace mohlo být zasaženo do práv jiných subjektů, jak tomu typicky je v případě žádostí o sdělení výše platových náležitostí zaměstnanců veřejných institucí. Vzhledem k tomu, že tam dochází ke kolizi mezi právem na informace, chráněným Listinou základních práv a svobod, a mezi právem na ochranu soukromí fyzické osoby, požívající stejné ochrany, musí povinný subjekt v rámci testu proporcionality zkoumat širší okolnosti žádosti o informace, včetně motivace žadatele (blíže viz nálezný Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16).
41. V projednávané věci ale o takový případ kolize nejde a žalovaná tedy neměla ani důvod, ani pravomoc zkoumat, z jakého důvodu se žalobce požadovaných informací domáhá. Její úvahy a závěry o tom, že žalobce nevede veřejnou diskuzi o problematice GIBS a neplní roli tzv. „společenského hlídačského psa“, resp. že mu jde zřejmě o hájení vlastních práv a vlastních zájmů, jsou v nyní projednávané věci bezpodstatné a žalovaná se jimi vůbec neměla zabývat. Podstatné bylo naopak to, že odmítla-li poskytnout žalobci předmětný provozní řád, neomezila se jen na prosté konstatování, že se jedná o vnitřní pokyn podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, ale že jej odmítla poskytnout s poukazem na jeho smysl a účel, tedy ochranu areálu GIBS v Olomouci, když opatření k této ochraně nelze veřejně prezentovat bez ztráty jejich účinnosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Městský soud v Praze tedy uzavřel své úvahy s tím, že GIBS jako povinný subjekt vyřídila iniciální žádost žalobce o poskytnutí informací v souladu s jejím obsahem a rozsahem, a že žalovaná pak nepochybila, jestliže setrvala na existenci relevantních důvodů pro aplikaci ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k tomu pak soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.